

Arrest

nr. 340 386 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 19 januari 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 december 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 3 juni 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.12.2024 werd ingediend door:

Naam: R. (..)

Voorna(a)m(en): E. M. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (..)2003

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als gezinslid van de Belg R. A. M. (..) (xxxxxxxxxx) in toepassing van art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 1512.1980 waarin het volgende is opgenomen:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

- Geldig paspoort van 18.07.2024 en 17.07.2034, geen inreisstempel, geen visum, niets in de visadatabank op dit paspoortnummer, evenmin op naam van betrokkene
- Geboorteakte vermeldt de referentiepersoon als vader, de moeder is A. T. A. (..)
- Bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene dd. 22.01.2025
- Bestaansmiddelen van de referent: Tewerkstelling bij BV (..) + krantenbedeling in onderaanneming via (..) vzw

In de 6 maanden voorafgaandelijk aan de aanvraag gaat het over de volgende bedragen:

Juni 2024 twv 946.35 €	totaal: 946.35
Juli 2024 twv 1009.69 € + 533.09 uit krantenbedeling + 489.42	totaal: 2032.2
Augustus twv 950.51 € + 1160 € uit krantenbedeling	totaal: 2110.51
September twv 1158.84 € + 1225 uit krantenbedeling + 150.68 €	totaal: 2534.52
Oktober twv 1024.19 €	totaal: 1024.19
November 2025 537.22 € + 377.26 € + 110.65 € + 195.35 € + 1251.88 €, alles krantenbedeling	totaal: 2472.36

Januari 2025 twv 1043.33 € + 910 € voor het aftellen van de kranten in het magazijn (dat staat wel op naam van de referent).

totaal: 1953.33

- Afrekeningen op naam van D. V. (..) en M. J. (..) van bovenstaande firma's worden buiten beschouwing gelaten, de relevantie ervan is niet duidelijk
- Verzendbewijzen van WorldRemit door R. A. M. (..) naar E. M. R. (..) op 17.02.2023 twv 250 €, 19.04.2023 twv 350 €, 17.06.2023 twv 350 €, 18.08.2023 twv 300 €, 21.10.2023 twv 300 €, 14.12.2023 twv 400 €, 14.02.2024 twv 400 €, 19.04.2024 twv 400 €, 15.06.2024 twv 400 €, geen ontvangstbewijzen, ook nog verzendbewijzen van in 2022, niet van in 2023
- Attest van ocmw op naam van betrokkene dd. 20.12.2024, ook op naam van de referent 20.10.2024

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er aan de hand van het voorgelegde paspoort niet kan worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene zijn eigen land heeft verlaten. Op die manier is het onduidelijk welke de relevantie is van de overgemaakte bedragen. Dat is natuurlijk enkel relevant voor zover mijnheer de bedragen daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen en hij er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Indien hij op datum van verzenden van de bedragen reeds zijn land had verlaten, kan hij onmogelijk de bedragen in ontvangst hebben genomen. Verder dient opgemerkt te worden dat er helemaal niets werd voorgelegd waaruit kan blijken dat mijnheer zelf onvermogen was in zijn land van origine, noch wat betreft bestaansmiddelen, noch wat betreft onroerende goederen. Niets sluit aldus uit dat mijnheer wel degelijk zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag. Zelfs indien hij de overgemaakte bedragen zou ontvangen hebben, is het wel degelijk de bedoeling dat wordt aangetoond dat hij die overgemaakte bedragen nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het is immers niet ongebruikelijk dat mensen die in Europa tewerkgesteld zijn bedragen overmaken aan een aantal mensen in het land van herkomst, bij wijze van schenking. De afhankelijkheid van uit het land van herkomst of origine kan aldus niet blijken uit de voorgelegde documenten.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de referent intussen niet meer tewerkgesteld is bij BV (..). Deze tewerkstelling werd beëindigd op 28.02.2025. Zodoende zijn deze bestaansmiddelen niet meer ter beschikking van de referent. In hoeverre mijnheer onvrijwillig werkloos is geworden en voldoende arbeidsdagen heeft gepresteerd om werkloosheidsuitkering te

kunnen genieten, is onbekend aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bevoegd om dit vast te stellen, het is aan de RVA om zich daarover uit te spreken en uiteraard ook het bedrag te bepalen waar mijnheer desgevallend recht op heeft. Bij gebrek aan informatie daarover, kan aldus niet worden vastgesteld of de referent wel vermogend genoeg is om betrokkene in België ten laste te kunnen nemen. Zo vanzelfsprekend is dat niet. Mijnheer heeft ook nog een partner en 3 minderjarige kinderen in België (zie daartoe het rijksregister van de referent dat werd opgenomen in het administratief dossier). Voor zover hij wel degelijk nog de krantenbedeling doet, valt op dat het inkomen daaruit zeer wisselend is van maand tot maand. Een contract werd betreffende de krantenbedeling ook niet voorgelegd waardoor het onduidelijk is wat de stabiliteit en de regelmaat betreft betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen. Verder hebben we er geen zicht op of de referent al dan niet sociale bijdragen moet betalen op deze inkomsten. Voor zover het een marginale activiteit is op zelfstandige basis, hoeft dat niet. Echter, sommige maanden lijkt het er op alsof de referent daar zeer intensief mee bezig is geweest waardoor het vermoedelijk niet meer marginaal is en er dus mag verwacht worden dat sociale bijdragen verschuldigd zijn. Gezien daarover niets werd toegevoegd, is er geen zicht op de netto bestaansmiddelen van de referent uit de krantenbedeling en valt het aldus niet in te schatten of de bestaansmiddelen toereikend zijn om betrokkene mee te laste te nemen.

Kortom, er dient besloten te worden dat niets erop wijst dat er heden sprake is van een reële financiële/materiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon. De voorwaarden tot gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voert de verzoekende partij het volgende aan:

“- Schending van artikel 8 EVRM;

- Schending van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

- Schending van het artikel 40ter van de Verblijfswet;

- Schending van het artikel 62 van de Verblijfswet;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel;

5.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerster de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de verweerster bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.2.

Art. 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. verleent het recht op gezinshereniging aan

“de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.”

De gezinshereniger ouder van 18 jaar moet aantonen dat hij of zij in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste is van de referentiepersoon die het recht opent.

Verweerster meent dat verzoeker onvoldoende bewijst dat hij in Ghana ten laste was van zijn vader.

5.3.

Ter staving van de aanvraag legde verzoeker bewijzen voor van geldtransfers van zijn vader aan hemzelf.

De beslissing vermeldt de bedragen die overgemaakt werden van februari 2023 tot en met juni 2024. Verder vermeldt de bestreden beslissing dat ook verzendbewijzen werden voorgelegd van in 2022. De bewijzen van het overmaken van geld beslaan dus de jaren 2022, 2023 en 2024.

Uit deze bewijzen blijkt dat de vader van verzoeker met grote regelmaat (tweemaandelijks) sommen geld overmaakte. De vermelde bedragen variëren van 250€ tot 400€. Vanaf december 2023 gaat het om 400€ elke twee maanden. Dit zijn, gezien het relatief lage gemiddelde inkomen in Ghana, aanzienlijke sommen.

Gezien de lange periode waarvan bewijzen werden voorgelegd, de regelmaat waarmee de bedragen werden overgemaakt en de (gezien de context) aanzienlijke sommen waarover het gaat, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat dit geen schenkingen betreffen, maar dat hiermee de financiële afhankelijkheid van verzoeker aannemelijk is gemaakt.

5.4.

Verweerster stelt de relevantie van die geldtransfers in vraag omdat “aan de hand van het voorgelegde paspoort niet kan worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene zijn eigen land heeft verlaten” en dus niet zeker zou zijn of verzoeker de verzonden bedragen ook werkelijk ontvangen heeft.

Inderdaad is verzoeker op irreguliere wijze naar België gekomen. Hij kan zijn aankomst in België bijgevolg niet bewijzen aan de hand van visa of inreisstempels in zijn paspoort. De irreguliere binnenkomst staat de indiening van de aanvraag voor machtiging tot verblijf als gezinshereniger met een Belg echter niet in de weg. Van verzoeker verlangen dat hij aan de hand van zijn paspoort kan aantonen wanneer precies hij zijn land verlaten heeft is dan ook niet redelijk.

De bestreden beslissing vermeldt dat het paspoort uitgereikt werd op 18.07.2024. Aangenomen mag worden dat verzoeker pas na de ontvangst van het paspoort vertrokken is. Minstens had verweerster met deze datum rekening moeten houden alvorens te besluiten dat de datum van verzoekers vertrek uit Ghana onduidelijk is.

Dat aan de hand van stempels of visa in het paspoort niet sluitend aangetoond kan worden op welke dag verzoeker zijn land van herkomst verlaten heeft, volstaat niet om te concluderen, zoals verweerster doet, dat verzoeker de overgemaakte bedragen niet in ontvangst zou hebben genomen.

Uit het feit dat het paspoort geen uitsluitel geeft over de precieze datum van vertrek meent verweerster te kunnen afleiden dat de relevantie van de overgemaakte bedragen niet duidelijk is. Nochtans laten de bewijzen weinig aan duidelijkheid te wensen over: ze vermelden uitdrukkelijk de namen van de referentiepersoon en de gezinshereniger, zoals ook in de bestreden beslissing staat. In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat verzoeker deze sommen dan ook in ontvangst genomen heeft.

De verzendbewijzen bestrijken de jaren 2022, 2023 en 2024. Niet in te zien valt waarom de referentiepersoon deze aanzienlijke bedragen zou zijn blijven versturen als zijn zoon reeds vóór juni 2024 (de maand van de laatste transfer) het land zou verlaten hebben.

Verweerster haalt (behalve de vermeende onzekerheid van de datum van vertrek uit Ghana) overigens geen enkel element uit waaruit zou blijken dat verzoeker de bedragen niet ontvangen heeft.

Verweerster kon niet redelijk concluderen dat de geldtransfers, waarvan de verzendbewijzen de aanzienlijke bedragen en de grote regelmaat aantonen, irrelevant zijn, louter omdat volgens haar aan de hand van het paspoort niet bewezen is wanneer precies verzoeker het land heeft verlaten.

5.5.

Vervolgens meent verweerster dat het niet in te schatten valt of de bestaansmiddelen toereikend zijn om betrokkene mee ten laste te nemen.

De referentiepersoon legde bewijzen voor van zijn inkomen in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag. Op het moment van de indiening van de aanvraag (05.12.2024) was het referentiebedrag 2.089,55€. Vanaf 01.02.2025 (na de indexering van het leefloon) was het referentiebedrag 2.131,28€.

De vermelde maandelijks verdiende bedragen liggen in drie van de zes maanden (aanzienlijk) hoger dan het referentiebedrag. In twee van de zes maanden is het verschil met het op dat moment van toepassing zijnde referentiebedrag klein (136€ in januari 2025) of verwaarloosbaar (57€ in juli 2024). Slechts in één maand wijkt het inkomen werkelijk van het referentiebedrag af – daarbij dient onderstreept dat dit dateert van juni 2024, de eerste maand waarvan bewijzen voorliggen.

Dat de bedragen uit de krantenverdeling enigszins schommelen volgt uit de aard van het werk: het aantal te verdelen kranten wisselt immers. Dit volstaat echter niet om af te kunnen leiden dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende stabiel of regelmatig zouden zijn. Over de hele periode van zes maanden voorafgaand aan de aanvraag genomen vertoont het totale inkomen immers voldoende stabiliteit.

5.6.

Verweerster merkt op dat de tewerkstelling van de referentiepersoon bij BV (..) beëindigd werd op 28.02.2025. Verweerster stelt: “Zodoende zijn deze bestaansmiddelen niet meer ter beschikking van de referent. In hoeverre mijnheer onvrijwillig werkloos is geworden en voldoende arbeidsdagen heeft gepresteerd om werkloosheidsuitkering te kunnen genieten, is onbekend aan de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Hier moet opgemerkt worden dat de aanvraag ingediend werd op 05.12.2024 en dat de tewerkstelling eindigde bijna drie maanden later, op 28.02.2025.

Zodoende heeft verzoeker, met de bewijzen van de inkomsten van de referentiepersoon in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag, voldoende bewijs voorgelegd dat de vereiste bestaansmiddelen staaft.

De bewijzen die verzoeker voorlegt van regelmatige transfers van aanzienlijke sommen geld tot op het moment van zijn vertrek uit Ghana bewijzen voldoende dat hij door referentiepersoon financieel ondersteund werd, zodat hij in zijn levensonderhoud kon voorzien.

5.7.

Uit bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing strijdig is met de materiële motiveringsplicht, met de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zowel het feit dat verzoeker ten laste was van zijn vader als de toereikendheid van de inkomsten van de vader in de relevante periode zijn immers afdoende bewezen.”

2.2. In haar pleitnota herhaalt de verzoekende partij hetgeen gesteld in het verzoekschrift en stelt zij nog in reactie op de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

“5.8.

De nota met opmerkingen voor verweerder dd. 30.07.2025 vermeldt foutief dat verzoeker op 5 december 2025 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische vader heeft ingediend. De aanvraag werd immers niet op 05.12.2025, maar op 05.12.2024 ingediend.

6.

Tevens wordt in de nota beweerd dat niet wordt betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische vader. Ook deze bewering klopt niet. Verzoeker is geboren op datum van 19.12.2003. Bijgevolg was hij slechts 20 jaar oud op het ogenblik dat hij de aanvraag tot gezinshereniging indiende (met name op 05.12.2024). Bovendien volgt uit rechtspraak van uw Zetel, met name uit arrest 181 327 dd. 26.01.2017, dat voor bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het “ten laste zijn” niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn in het herkomstland “

2.3. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*midde*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekende partij voert de schending aan van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” doch met een dergelijke algemene verwijzing laat zij na precies te duiden welke beginselen zij geschonden acht en waarom. Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad

is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de op het moment van de bestreden beslissing toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(..)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (..)”

Verzoekende partij heeft blijkens nazicht van het administratief dossier op 5 december 2024 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als descendent ten laste van haar Belgische vader. Verzoekende partij is geboren op (...) december 2003 en was dus op het ogenblik van haar aanvraag reeds ruim 20 jaar oud.

Verzoekende partij voert verder niet aan noch blijkt uit het administratief dossier dat haar Belgische vader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat blijkens de *in casu* toepasselijke regelgeving bepaald werd dat een descendent ouder dan achttien jaar dient aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Meer nog, zij verwijst zelf naar deze regelgeving en citeert de correcte bepaling. De onzorgvuldige verwijzing naar oude regelgeving inzake de leeftijdsgrens van 21 jaar in de nota met opmerkingen door de verwerende partij en de repliek daarop van verzoekende partij in de pleitnota is dan ook niet dienstig. Nog daargelaten voorts dat verzoekende partij ook geenszins aantoont dat zij het land van herkomst verlaten heeft voor de leeftijd van achttien jaar – haar betoog laat immers toe vast te stellen dat zij zelf meent minstens tot na juli 2024 in Ghana verbleven te hebben wat maakt dat zij al ruim meerderjarig was op dat moment – dient daarenboven gesteld dat verzoekende partij er met haar betoog ook ten onrechte van uitgaat dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds over een onherroepelijk of zeker recht op verblijf beschikte. Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet het geval is. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden omdat de aanvrager inmiddels meerderjarig is (cfr. RvS, nr. 241.179 van 30 maart 2018; zie ook RvS, nr. 14.931 (c) van 13 juni 2022).

Er dient verder te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste zijn in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden die de Belg *“begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat *“ten laste zijn”* inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als *‘ten laste’* te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon. Deze situatie van afhankelijkheid dient niet alleen te bestaan op het ogenblik waarop de aanvraag wordt ingediend, maar ook op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag. Het houdt dus in dat de betrokken descendent aantoont dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst en nog steeds ten laste is op het ogenblik van het treffen van de beslissing over de vestigingsaanvraag (cf. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). De Raad herhaalt dat de erkenning van het recht op gezinshereniging niet enkel vereiste dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het *‘ten laste zijn’* van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van *‘ten laste zijn’* rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Verwerende partij heeft geoordeeld dat dit niet is aangetoond. Immers stelt zij vast dat verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het herkomstland en dat niet blijkt dat zij effectief aangewezen was op de overgemaakte bedragen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Verzoekende partij verwijst dan wel naar de voorgelegde geldtransfers en meent dat daarmee haar financiële afhankelijkheid in het herkomstland werd aangetoond, maar zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij met deze stukken rekening gehouden doch geoordeeld dat deze niet afdoende zijn om het ten laste zijn in het herkomstland aan te tonen. Verzoekende partij betwist zo niet dat zij *“niets (heeft) voorgelegd waaruit kan blijken dat (zij) zelf onvermogen was in (haar) land van origine, noch wat betreft bestaansmiddelen, noch wat betreft onroerende goederen.”* Nu verzoekende partij inderdaad nagelaten heeft zicht te bieden op haar concrete financiële/sociale situatie in het herkomstland kan de Raad de verwerende partij volgen dat het louter feit dat er geld werd verzonden geenszins inhoudt dat dit bedoeld was om in de basisbehoeften van verzoekende partij te voorzien. De Raad benadrukt dat het toekomt aan de verzoekende partij aan te tonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid ten opzichte van de Belg, in die zin dat de materiële steun noodzakelijk moet zijn om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst. Door te wijzen op de voorgelegde geldverzendingen en de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat zij daarmee de vereiste afhankelijkheid ten aanzien van de Belgische referentiepersoon heeft aangetoond, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de gegeven motivering dat uit de voorgelegde stukken geenszins blijkt dat zijzelf onvermogen was in het herkomstland en aangewezen was op deze geldtransfers om in haar basisbehoeften te voorzien.

Voorgaande vaststelling is determinerend en kan het besluit dat verzoekende partij niet aangetoond heeft ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon zoals vereist door artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de

Vreemdelingenwet schragen. Haar kritiek gericht tegen de motivering met betrekking tot het feit dat uit haar paspoort niet kan opgemaakt worden wanneer zij het herkomstland verlaten heeft evenals haar kritiek op de motivering inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon is derhalve gericht tegen een overtollige motivering die bij een gebeurlijke gegrondheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden en bijgevolg niet dient onderzocht te worden.

2.7. Waar verzoekende partij nog de schending voorhoudt van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Uit de bespreking *supra* blijkt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden met haar Belgische vader. Het loutere feit dat zij in België samenwoont met haar Belgische vader doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Nu artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 EVRM toont de verzoekende partij evenmin een schending aan van dit artikel. Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 52 van voormeld Handvest aannemelijk.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER